

SFÂNTUL IOAN DE KRONSTADT

1829 - 1908

BISERICA LUI DUMNEZEU

Istoria Bisericii este o dovadă concretă, vie a răscumpărării neamului omenesc de către Răscumpărătorul, făgăduită încă primului om; o dovadă pe care o învederează faptele însele, puterea dragostei creștine, bărbăția și tăria rămase neînfrânte în timpul chinurilor îndurate pentru credință, nenumăratele minuni, disprețul față de lume și față de toate desfătărilor și frumusețile ei, față de toată slava și bogăția lumii. Credința creștină a odrăslit mulțime nenumărată de sfinți, unii dintre ei recunoscuți și obștește proslăviți, alții rămași în taină și cunoscuți numai de unul Dumnezeu. Ce unitate între istoria sfântă a Vechiului și Noului Testament și istoria Bisericii! Ce armonie!

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 23 mai	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 24 mai	18:00	Vecernia și Litia
Joi 25 mai	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Înălțarea Domnului
Sâmbătă 27 mai	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 28 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 7-a după Paști (a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

Dumnezeieștile slujbe de fiecare zi, de peste săptămână și de peste an sunt o imagine a acestei unități și armonii dintre sfânta istorie biblică și cea bisericească și minunatul plan al lui Dumnezeu de mântuire a omenirii, care s-a împlinit și se împlinește până la sfârșitul veacurilor.

Ce nemăsurată bogăție de daruri ale lui Dumnezeu, ce viață cerească, câtă sfințenie și cât adevăr închide întru sine Biserica lui Dumnezeu! În ea se află întreaga minunată economie a mântuirii noastre, toate dumnezeieștile taine ce se săvârșesc în ea pentru sfințirea, înnoirea și mântuirea noastră; în ea se află adunați în chip minunat toți sfinții prin viața lor, prin virtuțile lor și prin răbdarea lor, precum și întreaga lume a îngerilor; în ea răsună neîncetat minunata propovăduire a mântuirii.

Sursa: **Sfântul Ioan de Kronstadt**, *Liturghia-cerul pe pământ*, Editura Deisis

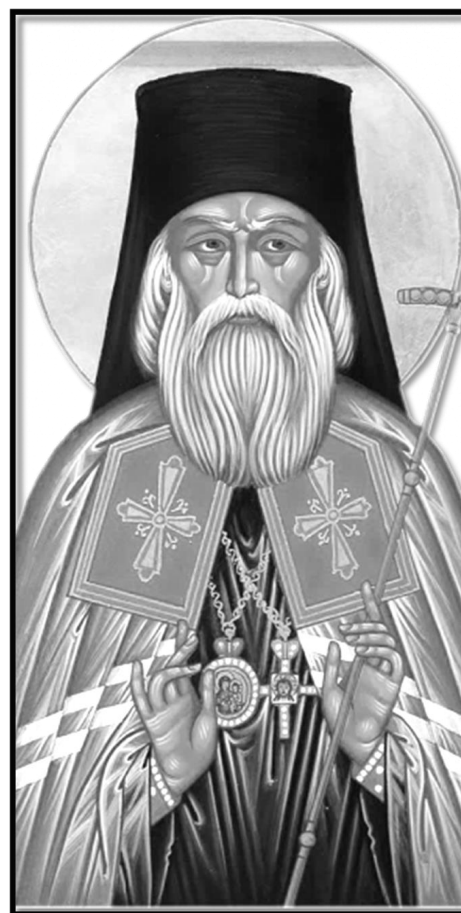

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.” – Ioan 12, 24

Nr. 488 / 21 mai 2023

SFÂNTUL
IGNATIE BRIANCIANINOV

1807 - 1867

LUMINA SMERITEI CUGETĂRI

Iubiți frați! După vindecarea orbului, despre care am auzit astăzi în Sfânta Evanghelie, Domnul nostru Iisus Hristos a zis: *Spre judecată am venit Eu în lumea aceasta, ca cei ce nu văd să vadă și cei ce văd să fie orbi* (In. 9, 39). Niște trufași înțelepți și drepti ai acestei lumi, cum erau fariseii iudei, nu puteau să asculte netulburați aceste cuvinte ale Domnului. Iubirea lor de sine și înalta părere pe care o aveau despre ei înșiși s-au socotit jignite. La cuvintele Domnului ei au răspuns printr-o întrebare în care se făceau vădite în același timp și nemulțumire, și părere de sine, și zeflema, și ură către Domnul, toate unite cu dispreț față de El. *Au doar și noi suntem orbi?* – au zis ei. Prin răspunsul Său la întrebarea fariseilor, Domnul a zugrăvit starea lor sufletească, ce fusese pricina începătoare a întrebării. *De ați fi fost orbi*, le-a grăit El, *n-ați avea păcat. Voi, însă, ziceți: vedem; pentru aceasta, păcatul vostru rămâne* (Ioan 9, 40-41).

Ce înfricoșătoare boală sufletească este părerea de sine! În treburile omenești, ea îl lipsește pe cel mândru de ajutorul și sfatul aproapelui, iar în lucrarea lui Dumnezeu, în lucrarea mântuirii, ea i-a lipsit și îi lipsește pe trufașii farisei de cea mai prețioasă comoară, de darul lui Dumnezeu adus din cer de Fiul lui Dumnezeu: i-a lipsit și îi lipsește de dumnezeiasca Descoperire și de cea mai apropiată împărtășire cu Dumnezeu, care este unită cu primirea acestei Descoperiri. Fariseii se socoteau pe sine văzători, adică stăpâni în treapta cea mai înaltă și pe deplin îndestulătoare ai adevăratei cunoștințe de Dumnezeu, care nu au nevoie de nici o altă sporire și învățătură – și pe acest temei au lepădat învățătura despre Dumnezeu, pe care o predanisea chiar Dumnezeu în chip nemijlocit.

Virtutea potrivnică trufiei și felului aparte în care aceasta se arată în duhul omenesc – părerea de sine – este smerenia. Precum trufia este prin excelență boală a duhului nostru, păcat al minții, așa și smerenia este starea cea bună și fericită a duhului, este prin excelență virtute a minții. Din această pricină, ea este foarte des numită în Sfânta Scriptură și în scrierile Sfinților Părinți *smerită cugetare*. Ce e smerita cugetare? Smerita cugetare este vederea nerătăcită a omului asupra omenirii: prin urmare, ea este vederea nerătăcită a omului asupra sa. Lucrarea nemijlocită a smereniei, altfel spus a smeritei cugetări, stă în aceea ca vederea nerătăcită a omului

asupra omenirii și asupra sa să-l împace pe om cu sine, cu societatea omenească, cu patimile, neajunsurile, abuzurile acesteia, cu împrejurările particulare și obștești – să îl împace cu pământul și cu cerul. Virtutea aceasta și-a primit numele de „smerenie” (smirenîe) de la pacea (mir) lăuntrică a inimii pe care o naște. Când avem în vedere doar starea de liniște, de bucurie, de fericire pe care o pricinuieste în noi, o numim „smerenie”; iar când vrem ca împreună cu starea să arătăm, totodată, și izvorul acestei stări, vorbim de „smerita cugetare”.

Să nu credeți, iubiți frați, că definiția pe care am dat-o, în care se spune că smerita cugetare este felul nerătăcit de a gândi al omului cu privire la omenire îndeobște și la sine însuși în particular, ar fi o definiție dată după bunul meu plac. Această definiție a smereniei și a smeritei cugetări a fost dată de însuși Domnul. El a zis: *De veți cunoaște adevărul, adevărul vă va slobozi pe voi* (Ioan 8, 31-32). Dar ce este libertatea duhovnicească pe care o dă Adevărul, dacă nu sfânta pace harică a sufletului, dacă nu sfânta smerenie, dacă nu sfânta smerită cugetare evanghelică? Adevărul dumnezeiesc este Domnul nostru Iisus Hristos (Ioan 14, 6). El a vestit: *Învățați-vă de la Mine, de la Adevărul dumnezeiesc, că sunt blând și smerit cu inima, și veți afla odihnă sufletelor voastre* (Matei 11, 29). Smerita cugetare este acel fel de a gândi al omului despre sine și despre omenire pe care l-a insuflat și îl insuflă Adevărul dumnezeiesc.

Părerea de sine este amăgire de sine amară și pierzătoare, e înșelare ucigașă, cu care se înșală pe sine omenirea orbită și cu care o înșală pe aceasta dracii. Mincinoase sunt vederile și temeiturile mândriei omenești, părerii de sine omenești. Cel mândru vede în sine însuși o ființă de sine stătătoare, nu o zidire a lui Dumnezeu; viața pământească i se înfățișează ca ceva fără de sfârșit, iar moartea și veșnicia ca și cum nici n-ar fi. Pronia lui Dumnezeu nici nu există pentru el: el recunoaște drept cârmuitoare a lumii numai rațiunea omenească. Toate gândurile lui se târăsc pe pământ; viața lui este adusă pe dea-ntregul jertfă pământului, pe care el ar vrea să statornicească o necurmată desfătare de păcat. Și tocmai spre acest țel nebunesc și cu neputință de împlinit năzuiesc din răspuseri fariseul și saducheul orb.

Dimpotrivă, aducerea-aminte de moarte îl însoțește pe smeritul cugetător în calea vieții pământești, îl învață să lucreze pe pământ pentru veșnicie – și, ceea ce este minunat, însuflețește faptele lui cu duh deosebit de binefăcător. Smeritul cugetător lucrează pentru virtute, nu pentru ațâțarea patimilor și nu pentru mulțumirea patimilor: prin urmare, faptele lui nu au cum să nu fie binefăcătoare pentru societatea omenească. Smeritul cugetător se vede ca pe un nimicnic firicel de praf în fața uriașei mărimi a lumii zidite, între vremurile, neamurile (generațiile) și întâmplările omenești trecute și viitoare. Minte și inima smeritului cugetător sunt în stare să

primească dumnezeiasca învățătură creștinească și să sporească fără încetare în virtuțile creștinești; mintea și inima smeritului cugetător văd și simt căderea firii omenești și, ca atare, sunt în stare să-L recunoască și să-L primească pe Răscumpărătorul.

Smerita cugetare nu vede vreun lucru de preț în firea căzută omenească: ea vede în omenire o minunată zidire a lui Dumnezeu, dar vede, totodată, și păcatul ce a pătruns în toată ființa omului, care a otrăvit această ființă; smerita cugetare, recunoscând măreția zidirii lui Dumnezeu, recunoaște totodată și urâtenia zidirii schimonosite de păcat; ea se tânguie neconținut pentru această nenorocire. Ea privește pământul ca pe tărâmul surghiunului său, năzuiește să recapete prin pocăință Cerul, pe care l-a pierdut prin părerea de sine. Însă, mândria și părerea de sine, care au mijlocit omenirii căderea și pierzarea, nu văd și nu recunosc căderea în firea omenească: ele văd în aceasta numai lucruri de preț, numai calități și însușiri alese; ele socot chiar și bolile sufletești, chiar și patimile drept lucruri de cinste. Aceste vederi asupra omenirii fac gândul la Răscumpărătorul cu totul străin și de prisos. Vederea celor mândri este o înfricoșătoare orbire, iar nevederea celor smeriți este puțința de a vedea Adevărul.

Sursa: **Sfântul Ignatie Briancianinov**, *Predici la Triod și Pentecostar*, Editura Sofia, București, 2003